

НАШ ГОЛОС

Місячник — Видав Асоціація Українців Америки

OUR VOICE - Ukrainian Monthly 133 LAFAYETTE AVE. TRENTON, N. J. 08610

Річна передплата в Америці і в інших краях . . . 5 доларів ♦♦♦♦♦♦♦♦ Поодинокі число . . . 50 центів.

Yearly subscription \$5.00 Single copy 50¢. Second Class Postage paid at Post Office of Trenton, N. J.

Рік VIII Ч. 2

ЛЮТЕНЬ 1976

No. 2

FEBRUARY 1976 VOL. VIII

В А К Л

Підчас нарад Виконавчої УККА у вересні 1975. р. президент цієї установи проф. Лев Добрянський у своєму звіті говорив про корисність і потребу членства УККА у ВАКЛ. На подібних нарадах в листопаді 1975 була мова про те, що зголошення у справі вступлення УККА в ряди членів ВАКЛ вже вислали. На нашу думку вирішення такої справи, як участь загально-громадської установи в організації типу ВАКЛ вимагає пильної уваги і зваження різних аргументів за і проти.

Насамперед кілька слів про згадану організацію. ВАКЛ World Anti-Communist League - тобто Світова Антикомуністична Ліга поставила 1967. р. Її батьківщиною було місто Тайпей на Формозі, а першим керівником представник націоналістичного Китаю Ку Ченг-канг. У зв'язку з місцем та атмосферою, яка оточувала її засновання, вістря цієї організації спрямовувалося в першу чергу проти комуністичного Китаю. Таке спрямування було тоді дуже по дорозі американським урядовим колам, інтереси яких заступав там власне проф. Л. Добрянський як голова Американського Комітету Поневолення Націй. Від АБН участь у заснованні ВАКЛ брали Слава і Ярослав Стецьки.

Конференції цієї організації відбувалися доволі часто, бо у 1971. р. скликано вже п'яту з черги у Манілі на Філіппінах. Закінчилася вона окремою пересторогою проти зближення вільного світу з комуністичним Китаєм. У квітні 1974. р. відбулася у Вашингтоні сьома конференція ВАКЛ. Між учасниками був знову Ку Ченг-канг, тепер вже як почесний президент Ліги. Зпоміж українців участь брали проф. Л. Добрянський, подружжя Стецьків, др. В. Душник, Ігнат Білинський та інші.

У спільному комюнікаті конференції сказано м. ін.: "Російські і китайські комуні-

ти далі спільно тримаються незмінної цілі комунізації світу і поневолення людства". І далі: "Заохочувати і піддержувати треба протимаоїстські і протикомуністичні дії на китайському зуходолі і дії за національну незалежність всіх народів поза советською залізною заслоною, як також зростаючу хвилю вільнодумства в усіх сателітних країнах." /"Свобода", 31. травня 1974/.

З приводу сьомої конференції ВАКЛ Михайло Кушнір писав у "Свободі" /18. травня 1974/ про "імпазантний" засяг впливів цієї організації: "Отже, практично, цілий світ є репрезентований, а сфера впливів ВАКЛ охоплює десятки мільйонів людей на всіх континентах."

Перше, що вражає при читанні матеріалів з конференції ВАКЛ, це неймовірний анахронізм погляду на комунізм як соціальний моноліт. Виступаючи і діючи проти комунізму сьогодні треба було б з'ясувати ясно проти к отрого комунізму - російського, китайського, чеського, чи югославського. Під теперішню пору найостріший у світі антагонізм існує саме на кордоні Советського Союзу і Китайської Народної Республіки. Це, як широко пише вся незалежна світова преса, факт загально сьогодні відомий навіть шкільній дитворі. У грудні 1975. р. не американський президент китайців, а ці останні без упину переконували першого про зрадливність Москви і про шкідливість усяких домовлень з нею.

Інше питання стосується впливів і значення ВАКЛ. Органи та, зв. естаблішменту і Визвольного Фронту говорять про "імпазантні" впливи. Можна було б поставити питання: Де і як позначилися ці впливи та які їхні висліди. Чи у торговельних договорах з Советським Союзом, що їх заключили країни західного світу на чолі з Америкою? Чи в признанні "найвищою упривілеєння" Сов. Союзові у тих же договорах? Чи у відданні на поталу цілого Європейського Сходу під-

час злочасної конференції в Гельсінках?

Окремо треба приглянутися, який відгомін має діяльність ВАКЛ у пресі, передусім американській. Наші газети, які цілі свої сторінки присвячують конференціям цієї організації, не згадували ці одноговартового голосу чужої преси. Коли ж провірити "Провідник читача" (Readers Guide), який точно записує усі статті і новинав усіх важніших загальнонаціональних періодичних виданнях в Америці, то там за роки 1971-1975 взагалі ніякої згадки про ВАКЛ немає. Немає її і в бюлетені "Public Affairs Information Service", який відношує усе варту уваги з громадсько-політичного життя /книжки, листочки, статті, звіти та ін./. Пишучи про "імпозантні" впливи Ліги у світі наші автори і редактори газет інформують українську громаду незгідно з правдою. Є й інші неясності, особливо відносно складу Ліги. Чи керівні кола таких впливових в Америці етнічних груп, як ірландці, жиди, поляки, балтійці, включилися в неї, чи ні. Як ні, чи не є це по казником того, що проводі згаданих груп не трактують ВАКЛ серйозно.

Збираючи в одне наші зауваження, твердимо, що участь українських чинників, а в першу чергу УККА в акціях ВАКЛ є не тільки некорисна, а в високому ступені шкідлива. Саме тепер ми є свідками, як американські державні керівники стараються нав'язати добрі взаємини з Китаєм. У ще більшій мірі ідуть у тому ж напрямі державні мужі інших країн. У таких обставинах під цю пору не в інтересі українського народу збудувати антиукраїнські настрої в керівних колах Китайської Народної Республіки. Це підносимо особливо тепер у зв'язку з заповідженою наступною конференцією ВАКЛ на Корей.

Українська спільнота в Америці й поза Америкою скористає з належних їй демократичних прав і привілеїв сказати своє слово. Ми не повинні допустити до того, щоб невеликий гурт людей вирішував найбільш суттєві питання громадсько-політичного характеру. Сподіємося, що тиск загальної опінії буде такий сильний і великий, що корейська конференція ВАКЛ відбудеться без участі українців, а в крайньому разі без представників УККА.

Брехнею перейдеш світ, але не вернеш назад - каже наша приповідка.

Поизройте наш журнал, ширіть правду!

„Непереможний Клич“

В Чикаго при парафії св. Володимира й Ольги від кількох років діє Театральна Студія Молоді. Тому три роки Студія з успіхом поставила п'єсу "За сестрою" за однойменною повістю письменника Андрія Чайковського. Тепер - в грудні 1975 року - Театральна Студія обдарувала глядачів драмою "Непереможний клич", з якою вона виїхала в турне до Філадельфії і Ньюарку.

Драма - її автор і керівник ансамблю Любо Цепинський - має за тему дії Української Повстанської Армії на Гуцульщині в році 1945. Непереможний клич - це клич, що пориває український народ до бою проти Москви.

В драмі діє 60 юних артистів: акторів, співаків, хористів, мисців балету, танцюристів, фільмовців, мистців декорації. Ми ішли на цю виставу з побоюванням за її рівень, ішли з громадського обов'язку. Але вже помисловий фільмовий монтаж на початку драми і перші сцени розвіяли наші сумніви. Ми побачили на сцені молодечий ансамбль на високому рівні, ансамбль мистецької молоді, театральну /режисер Ліля Цепинська/ й сценічно вишколену.

Бачили ми вже на наших сценах молодечі хори, танцювальні ансамблі, театральні студії /ці останні під керівництвом Крушельницької, Бранки - Кривуцької/. Але тут ми побачили мистецький гурт, що пописувався співом, балетом, драматичним мистецтвом, декораціями. І все було викінчене, прекрасне, дотепер небачене.

Де шукати причини такого успіху й осягу Театральної Студії. Без сумніву, наперед це заслуга подружжя Цепинських, що є талановитими режисерами й керівниками. Друге, це заслуга батьків, що виховали таку шляхотну молодь і дають підтримку Театральній Студії, заслуга молоді, витривало довгі роки бере участь в Студії. Вкінці, мабуть це заслуга й парафії - тій духовно - громадській формації, яка створила суспільну підставу для Театральної Студії Молоді.

Такі - рівні силою і кількістю ансамблі - можуть постати в більших осередках нашого поселення: в Дітроїті, Нью Йорку, Філадельфії, Ньюарку, а в Канаді в Монреалі, Торонті, Вінніпегу, Едмонтоні і ін. Чи знайдуться наслідувачі чикагівської Студії?

Редарге: Колегія Редакції застерігає свої право скорочувати статті і їх справляти. Коментарі, статті, тощо, підписані авторами, їхніми ініціалами чи псевдами не конче висловлюють погляди редакції. Не публікуємо матеріялів призначених для преси; еwentуально можемо полати короткий звіт або коментар. Важливі заяви, комунікати і повідомлення подаємо в скороченнях.

Адреса Видавництва: 133 Lafayette Ave., Trenton, N. J. 08610
Адреса АУА: 6810 Highview Ter., Apt. 304, Hyattsville, Md. 20782
Редакційна Колегія: Кузик Дмитро, гол. ред., Барановський Роман, Борковський Роман, Гудовський Алатол, Перейма Евген і Шот Ірша, Телефон Редакції: Трентон, Н. Дж. /609/ 392 - 4213.

ПЕРЕБУДОВА ЄВРОПИ

В дез'ягому томі "Неподлегłość" виданому Інститутом ім. Юзефа Пілсудського /Лондон - Нью Йорк за 1974 р., є праця Едмунда Хорошкевіча "Перебудова Сходу Європи", /фрагмент фактів з 1917 - 1919 рр. У зв'язку з нещодавнім зацікавленням українців у нав'язанні ближчих контактів зі своїми сусідами й у першу чергу нашим найстаршим сусідом Польщею уважаємо, що праця Е. Хорошкевіча є на часі до зреферовання.

Автор на підставі численних та дбайливо зібраних документів займається роллю й значінням Ю. Пілсудського у відбудові нової Польщі.

Польські визвольні змагання зосереджувалися перед першою світовою війною в двох таборах: Консервативнім /шхеполяків/ з найбільше впливовою партією народових демократів /ен - деки/ та соціалістичному, де брала верх П. П. С. /Польська Партія Соціалістична/. Обидва табори змагали до тої самої мети, однак не тими самими дорогами. Існували дві концепції до досягнення незалежності Польщі: Консервативна, ендеки, речником якої був Роман Дмовський, передбачала альянс Польщі з Францією з огляду на історичні традиції й на те, що зорогом ч. І, Франції, як рівнож і Польщі, була Німеччина. А що Франція була в альянсі з Росією, то Дмовський вірив у те, що справа визволення Польщі знайде підпертя альянтів при кінці війни, навіть тоді, якби в Росії обійшлося без революції. Відношення Дмовського до визвольних змагань інших поневолених народів було зовсім негативне.

Автором другої концепції, соціалістичної, був Юзеф Пілсудський. У Пілсудського візія упадку царської Росії була ще перед революцією 1905 р. Вже тоді він проєктував майбутню мапу Середнього Сходу Європи, розділяючи територію Росії на її складові частини. Дальше його погляди викристалізувалися так: "Сила Польщі та її значіння поміж складовими частинами російської імперії дає нам сміливість ставити собі за політичну мету - розбиття імперії на головні складові частини, насильно втілені завойованнями, та їх звільнення. Це буде сповненням не тільки культурних змагань Польщі до самостійного існування, але запевненням її дальшого розвитку, бо доки численні народи залишатимуться під російським ярмом, Польща не зможе спокійно двигтися в майбутність."

Російська імперія була для Пілсудського головним і жорстоким ворогом і вівуважав,

що ослабити агресію та силу Росії можна тільки шляхом обкраяння її території, бо тільки така Росія не буде загрозою для самостійного розвитку Польщі та інших народів Сходу.

Мапа Середнього Сходу Європи, на його думку, мала би такий вигляд: Самостійні або у вільній федерації зі собою, народи північно - балтійського басейну - Лигва, Латвія, Естонія та народи південно - чорноморсько - каспійського басейну - Україна, Білорусія, Татарія, Казакія, Грузія, Азербайджан. Усі ці народи були би пов'язані з Польщею економічно - політичними договорами.

Плян відбудови Польщі Пілсудський впроваджував послідовно в життя залізною волею та незломною вірою в її історичне призначення. В часі першої світової війни спілкував з Австрією та Німеччиною, бо вони воювали проти Росії й дозволили формувати польські військові частини - легіонарів. У своїй праці знаходив захоплення й послух серед своїх однодумців, але жорстоку критику з боку шхеполяків. Формуючи польську воєнну силу, уважав, що вона є конечна для того бажаного історичного моменту, розвалу царської Росії.

З усамостійненням Польщі П/П, 1918 р., вже будучи Керманічем Держави /Начальник Панства/ та Головним Вождем /Начальник Вудз/, Пілсудський веде утяжливу війну на два фронти - з українцями за західні землі /креси/, бо уважав їх історично невідомою частиною Польщі, та з польшезиками на північній - східній границі.

У вересні 1919 р. по опанованню Галичини, нав'язує переговори з представниками обезсиленого Уряду України Симона Петлюри, намагаючися перевести свої пляни піділу Росії в життя. 1 22. квітня, 1920 р. Уряд Польщі підписує так зв. Варшавський договір з урядом Симона Петлюри, визначаючи границю між Польщею та Україною по ріках Збруч - Горинь. Варшавський договір не передбачав федерації, тільки був військово-політичним союзом, в якому Україна була визнана як самостійна, незалежна держава в границях 1772 р.

Однак, пляни Пілсудського що до перебудови Середнього Сходу, не зважаючи на блискучу перемогу над польшезичною армією під Варшавою, зазнали нищівного удару, як з боку внутрішньої опозиції, так і зовнішньої - від альянтів. Альянти й чути не хотіли про якенебудь розчленовання російської імперії. Росія мала бути єдиною

лпною, за винятком Польщі, така була одно- згідна думка всіх голішних свігових потуг, які рїшали про долю поневолених народів. Англія, будучи в той час сама колонїальною імперією, ставилася до всіх визвольних рухів ворожо, а до того це перечило з її історичною дохрїстою рівнозати. Франція мала союз з царською Росією. Америка, хоч і проголосила 14 визвольних пунктів Вільсона, була проти розчленовання Росії і пункти ті були фарисейськими, бо вони окрім Польщі та Вірменії /сік/ не згадували про інші підкорені народи цар. Росії. До речі, наскільки ці пункти були фарисейськими, навіть в очах американців, вказує димісія державного секретаря Роберта Лансінга, який, резигнуючи зі свого посту, вказував на те, що Вільсон не призначав тим народам право на самостійність, котрі свос бажання жити самостійно вже окупили ціною крові багатьох жертв і тим засвідчили свою волю про відокремлення. А в загальному, всі альянти старалися зберегти Росію, в її неопотїльній формі, за всяку ціну, бо Росія була їм вяна величезні гроші /більше як 20 мільярдів/, тому їх увага була звернена на допомогу царським генералам: Денікіну, Колчаку, Юденічу та іншим, і вони не скупилися вдатися на те суми, котрі, й на сьогоднішній день, були дуже імпозантні. /Англія за 1919 р., 94 міль ф. штр./

Альянти не розуміли характеру історичного перевороту та не доцінювали його сили, бо не знали внутрішнього положення Росії й не цікавилися ним. Росія мала суверенітет, так само як і вони, зн. не вмїшувалися один другому у внутрішні справи, й тим самим не мали візії політичної майбутности Сходу Європи. Вони не прийняли засади самоозначення, як підстави нової ситуації на Сході, потенціального руху новоповсталих організмів. Концепція Пїлсудського не знайшла зрозуміння в альянтів в часі, як та справа вирішувалася, навпаки для альянтів це було чуже, не зрозуміле, а сама особа Пїлсудського "персона нон гра-та". Немалу роллю в тому зіграло крайнє ворожо наставлення Дмовського до Пїлсудського та його ідей, який тоді перебував в Парижі разом зі своїм штабом, та вів пертрактації з альянтами. Цю позицію ендеки використали, і в особі С. Грабського підписали умови, які їм були подиктовані альянтами в Спа /Франції/ проти волі Пїлсудського.

В самій Польщі теж залунали голоси проти політики Пїлсудського. Варшавський договір з Петлюрою не був популярний з огляду на дальші можливості війни, і навіть

Пенееси, ревні союзники Пїлсудського, стояли за швидке замирення з большевиками - і так прийшло до мирних переговорів у Ризі. Рада Оборони Держави, займалася справами переговорів і вислала делегацію до Риги, в складі котрої був С. Грабський, ярїсний противник Пїлсудського. Він то й сказав ті знаменні слова в Ризі: "То буде мій мир, а не Пїлсудського і границю з Росією викресло я, а не він."

Вже в осені 1920 р. на засіданні Ради Оборони Держави, яка займалася справою мирових переговорів з большевиками, обговорюючи границі Польщі з Росією, прийнято границю Горинь - Збруч, та визнання Советської України, мимо інструкцій та бажань Пїлсудського. Така позиція Уряду Польщі автоматично перекреслювала Варшавський договір.

Поляки у Рижському договорі зрезигнували зовсім з того вигідного становища, яке одержали по нищівнім розгромі большевицької армії, коли могли вимагати від большевиків багато кращих умов для себе і це мало дуже вагомое значіння для майбутности Польщі, так як це реально передбачував Пїлсудський. Побіда російського комунізму в спілці з російським шовінізмом на величезних просторах в Росії дала могутню матеріальну базу, яка дозволила йому ширити свої володіння та впливи по цілому світі, створюючи ситуацію постійної небезпеки та катастрофи. А сталося це тому, що версальські політики були ігноранти й короткозорі, та не вмїли дивитися майбутньому в вічі.

Поразку своїх замислів Пїлсудський окреслив, як "брак моральної сили в поляків" а в альянтів - непростиму помилку, бо не розуміли тих обставин, які створила резолюція 1917 - 1918 рр., коли можна було перебудувати Схід Європи, спираючися на потенціальні сили уярмлених народів, бажаних свободи та самостійности.

Праця Е. Хорошкевіча є написана з дозою симпатії до українців і відноситься до періоду, коли Ю. Пїлсудський був на вершині своєї активности, ще не заторкнений важкою недугою.

Що можемо сказати від себе про ті історичні часи з перспективи 57 років? Безперечно, що Пїлсудський був динамічним провідником в боротьбі за незалежність Польщі, розумів і усвідомлював собі, що станеться зі Сходом Європи, якщо Росія останеться неподільною. Він знав з історичного досвіду захланність і жадність Москви, саме те, чого не хотїли бачити Клемансо, Ллойд, Джордж та Вілсон. Його щирим бажанням було усамостійнення України та політично -

Пленарна сесія КУВПД

Дня 21-го грудня 1975, в Нью Йорку відбулася нарада Тимчасового Секретаріату Конгресу Української Вільної Політичної Думки. В нараді взяли участь представники трьох політичних середовищ: ОУН з, УНДО і УРПД. На нараді був присутній Голова Тимчасового Секретаріату д-р А. Фіголь. Після звітів з діяльності і дискусії рішено скликати Пленарну Сесію Конгресу УВПДумки на кінець травня 1976, до Нью Йорку. В нараді взяли участь також представники молоді, які є активні в громадським і політичним житті.

Метою Пленарної Сесії буде завершення кількісної діяльності КУВПДумки, приготування консолідації згаданих політичних груп і зангажування середнього й молодого покоління, яке повинно продовжувати розпочату роботу КУВПДумки.

Одним із завдань КУВПДумки є оживити й збагатити політичне мислення в нашій громаді через доповіді, студійні семінари, дискусійні зустрічі. Активними осередками діяльності Секретаріату КУВПДумки були Мюнхен, Нью Йорк, Ньюарк, Лондон і ін. Матеріали Студійних Семінарів вийшли друком.

економічний стан із нею, бо це би зменшувало експансію Москви, і головню тому, що союз двох великих словянських народів творив би сильну політично - економічну базу на Сході Європи й таким способом була би осягнена рівновага.

Розчленовання Росії було на той час до здійснення та, на жаль, це не доходило до свідомості західних потуг і не одержало апробати від них. І до сьогодні домінує даліше наставлення політики на Заході - нічого суттєвого не змінювати, щоби не пошкодити світової рівноваги.

Однак, хоч Ю. Пілсудський творив свою концепцію розчленовання Росії на підбиті нею народи, сам чинив ту саму дію, в котрій виниз Росію, бо включив до Польщі історично підбиті землі. Вихований на ідеях супрематії Польщі, на її винятковому призначенні - месіянізмі, бачив Польщу в її ягайлонських границях, на які українці не могли й не можуть погодитися. Варшавський договір С. Пеглора підписав тому, що в нього не було іншого виходу, а не тому, що він зрікався українського Піємонта, в обороні якого пролилася українська кров. Друга річ, чи міг би бути тривалим такий союз без попереднього довшого психологічного підготовання обидвох партнерів з огляду на історичну анімізію.

Заклик пані Галини Воскобійник

голови Фундації ім. Багряного
Дорогі Друзі - Земляки!

Жіноче Товариство Прихильників Фундації ім. І. П. Багряного влаштовує бенкет - баль 21 лютого 1976 р. в найбільш репрезентативному готелі Нью Йорку "Американа". Квитки на бенкет і баль замовляти у п. Ніни Гречнів: 2 Glen Road, Park Ridge, N.J. 07656, tel= (201) 391-6815.

Мета Фундації - створити із її процентів фінансові й організаційні засоби для видавання мистецьких, літературних, наукових і політично - публіцистичних творів таких авторів, що були рушіями всеукраїнського мистецько - культурного і політично - громадського життя у вільному світі у повоєнних роках.

На кому ж, як не на нашому поколінні, лежить цей невідкладний, але шляхетний обов'язок - підсумувати пройдені шляхи повоєнної еміграцією, якій сповнилося цього року 30-тиліття, та лишити тривалий слід для наших дітей і наступних поколінь. Подумаймо, що ж передамо нашим дітям і внукам про себе й про шляхетні пориви нашої еміграції, якщо не створимо твердого фінансового фундаменту для ведення культурної, наукової й політичної праці нашими найкращими інтелектуалами і вченими?

Підтримаймо українських діячів у їхній непромінальній і шляхетній праці для добра і визволення нашого народу!

Підтримайте заходи Жіночого Товариства Прихильників Фундації морально, організаційно і фінансово!

Прийдіть на бенкет - баль, щоб допомогти жінкам Фундації Вашою доброю волею! Запросіть Ваших друзів і Вашу молодь!

Якщо обставини не дозволять Вам прийти, може Ви були б ласкаві купити один, чи два квитки, як пожертву на Фундацію, або скласти якусь суму, що є для Вас доступною.

Новий суддя найвищого суду

Католицький тижневик "Аур Сандей Візітор" з дня 21, грудня 1975, подав таку нотатку: Новий Суддя Найвищого Суду Джан Павло Стівенс є баптист, одружений з католичкою. Подружжя Стівенс мають четверо дітей у віці від 12 до 26 літ. Всі діти покінчили парафіяльну католицьку школу Царя Христа в Чікого. Подружжя Стівенс в часі навчання дітей в парафіяльній школі Царя Христа дуже багато помагали морально та матеріально школі і парафії.

Проблема польсько-українського порозуміння

В ч. 12. "Нашого Голосу" за минулий рік вміщено було довшу статтю ред. М. Добрянського п. н.: "Не Затроюйте Кри-нищ", яка торкається проблеми польсько-українських взаємин. Ред. Добрянський виступає проти Ст. Женецького, редактора "Голосу Лемківщини", за його - хіба що не одинокий - виступ проти "наших захланних сусідів", які раз-у-раз повторюють свої претенсії до Львова і інших українських земель. Дискусія на тему українсько-польських взаємин має вже свою довгу історію і ледви чи можна до неї щось більше додати. Це правда, що ми, українці, не можемо проповідувати політики "війни всіх проти всіх", і як добре можна "вийти" на тій політиці - це було продемонстровано на наших очах в часі другої світової війни. Це також правда, що пише ред. Добрянський, що не усі поляки закликають до "одсечі Львова" і що багато з них розуміє konieczність українсько-польського порозуміння в інтересі обох народів і для припинення також в польській політиці "війни всіх проти всіх" яку рівнож так наглядно продемонстрували уряди Поверсальної Польщі. Але це є іншою справою, чи загал польської еміграції це розуміє, що, зрештою, є може польською внутрішньою справою, хоч загал українського громадянства з великою увагою слідкує за розвитком польської політичної думки на еміграції. Наводячи приклади розважних голосів з порушеної проблеми серед польської еміграції, ред. Добрянський не хоче бачити одного важливого факту, що ці розважні голоси є дуже осамітненими, є радше голосом "білих круків", або ж і ще гірше, "голосом вопіючого в пустині" серед моря гура-патріотичних вигуків загалу польської еміграції в душі "гайда на гайдамакуф".

Це цілком не значить, що ми, українці, прислуховуючись до тих голосів, маємо піддатися психозі маси і собі почати вигукувати "бий і різь!", але ледви чи можна вважати мудрою "політику замкнених очей" на усе те, що довкола нас діється.

Кожний наш політик, який забирає голос в справі українсько-польського порозуміння мусить пам'ятати про дуже важку історичну спадщину, яка лежить на шляху до того порозуміння. І ця спадщина така вагозита, що ледви чи наше покоління може закрити очі і переступити через свіжі ще жертви, які лежать на шляху до того порозуміння. Чи маємо тут вчис-

ляти ті жертви? Думаю, що це непотрібне. Але фактом є, що в часі другої світової війни Польська Армія Крайова застосувала методу поголовного і систематичного винищування українського населення Холмщини, Підляшшя і Лемківщини і що наслідком того впало жертвою 40.000 українського населення лиш на Холмщині і Підляшші. Це правда, що в тому самому часі відділи УПА провадили таку саму політику по відношенню до польського населення Волині, і ми, українці, мусимо собі ясно сказати, що ми ту політику засуджуємо і що трупи тих поляків, помордованих УПА на Волині, чи українців, помордованих на Холмщині, Підляшші і Лемківщині аж ніяк не сприяють тепер, вже з віддалі понад трицяглітньої давности, до "доброї атмосфери" і взаємного порозуміння. Але є велика різниця поміж тим, що діялося на Волині в часі війни і тим, що сталося на Холмщині, Підляшші і Лемківщині. Бо ж на Волині діяли поодинокі повстанські групи, які воювали також поміж собою і за їхню політику щонайбільше відповідають політичні партії, які взялися за організацію УПА. За політику АК відповідає польський еміграційний уряд, який вважається польською еміграцією, або принаймні її великою частиною, за легітимний уряд незалежної Польщі. Але цей уряд ніколи не відмежувався від згаданої політики АК і не сказав, що він її засуджує.

І коли керманч ресорту закордонних справ УНРади, тепер президент УНР в екзилі, їхав до Лондону, щоб зложити візиту польському президентові на еміграції, він, як український політик, мусів пам'ятати про це, що тут сказано. Але ледви чи він це розумів.

Не треба бути надто великим математиком, щоб вчислити, що 40.000 жертв українців на Холмщині і Підляшші на 250.000 українського населення цих земель є більшим відсотком, ніж 6 мільйонів жертв голоду zorganizованого большевицьким урядом в 30-х роках в Україні. Але коли ми раз-у-раз пригадуємо світові про той голод, то ми боязливо промовчуємо про жертви польського терору в 40-х роках во ім'я отого покщю цілком нереального "порозуміння".

На кредит полякам можемо записати тепер більше того, що згадає у своїй статті ред. Добрянський: В сучасній Людовій Польщі раз-у-раз з'являються українськомовні розвідки, які засвідчують про

зацікавлення теперішнього польського громадянства українською проблематикою і про чималу дозу об'єктивності авторів цих розвідок. Деякі з тих розвідок, от як Яна Козіка: "Українські Рух Народови в Галіції в ляхах 1830 - 1848" заслуговує на виняткову увагу і міг би принести честь не тільки авторові-полякові.

Також в теперішній Польщі здемасковано куліси розвалювання українських церков на Холмщині і Підляшші в 1938, році в книжці Петра Ставецького п. н.: "Настемпці Коменданта", але правдою є також те, що в "Зєситах Гісторичних" того самого польського видавництва "Культура" в Парижі, яке, на думку ред. Добрянського є абсолютно об'єктивним в українських справах, була рецензія на книжку Ставецького і бідкання, як це так сталося, що такі важливі таємні документи не були знищені в часі війни 1939. року польським урядом і тепер вийшли на денне світло ... після чого книжку Ставецького і багато інших українознавчих книжок в Польщі стягнуто з обігу.

Але саме тут, на еміграції, таки в тому самому видавництві "Культура" в Парижі, видано "українознавчу" книжечку Владислава Желенського, де він вирішив заблуснути в повній своїй славі "погромника гайдамаків", повторюючи відомі байки з процесу у Варшаві в спогаді п. н.: "Вбивство Перацкогo", обіцяючи собі наївно, що його спогадесумнівно спричиниться до ... "кращого порозуміння поміж обома народами".

В часі виступу у Торонті ред. Б. Кордюка з сучасної опозиції до політики УНРади, поставив йому один лемківський діяч питання, яке становище займає ред. Кордюк і його група до проблеми українців в Польщі. На це ред. Кордюк відповів, що ми тут своїми виступами нічим не допоможемо українцям в Польщі, отже краще про цю справу мовчати. Може воно і правда, але ось, чи ми своїми виступами тут можемо допомогти українцям в підсоветській Україні? Чому ж тут застосовано іншу мірку до українців в Польщі і українців в УССР? Дуже важко це зрозуміти, хіба що застосуємо єдиний логічний критерій в цій справі і статті ред. Рахманного вже десятилітньої давности, яка, у свій час, була передрукована багатьма часописами тут і поза залізною заслоною в "Самвидаві", п. н.: "Дума про наймолодшого брата". Але не будемо пригадувати тут тих критерій "старших братів" з "Думи про утечу трьох братів з Азова", щоб не ображувати ані ред.

Яким нам бути

Д-р Роман Борковський у своїх рефератах на тему "Громадсько - політичні завдання АУА і його офіціозу 'Наш Голос'" заторкнув основну проблему нашого лиха й трагедії в минулому і сьогодні. Думаю, що коренем всього лиха було і є те, що ми не можемо прийняти принципу чесної конкуренції і змагання, як це діється у других культурних народів. Через це ми не могли упорядкувати інтересів нашого суспільства і пристосувати спосіб життя на зразках Заходу. В нас чомусь закоренився культ ліпшости, який у висліді підсилює конфлікти і ігноранцію внутрі і на зовні, доводить до роздрібнення і атомізації нашого громадсько - політичного життя та втечі від нього, включно із церковним життям, чесних і порядних людей. Таким способом побільшується тільки число ворогів, замість того, щоби збільшати ряди наших приятелів.

Вправді задрість є природна у всіх людей, однак в демократичній системі кожна людина має можливості росту і розвитку залежно від її здібностей. З того логічний висновок, що принцип чесного змагання повинен увійти в основу нашого життя і співжиття - навіть із нашими меншцями. Тоді не тільки скріпимося внутрі, але будемо сильними також і на зовні. Це тільки pomoже нам дістати добру оцінку й підтримку на світовому ринку.

Петро Івасишин

Кордюка, ані ред. Добрянського ...

Українсько-польське порозуміння в тій чи іншій площині не може відбуватися із замкненими очима обох партнерів. Ол. Солженіцин у своїй статті "Покаяння і Самообмеження", друкованій у збірнику "З під брил", закликає до покаяння тих народів, які мають співжити і співпрацювати зі собою, він вичислює старі гріхи Московії /може не всі/, але пригадує також і гріхи Польщі /також не всі: всіх він не знає/, але серед тих гріхів він пригадує розвалювання церков в 1938, році. Багато наших політиків думає, що наймудрішою політикою є "політика зі замкненими очима."

Сподіваємося, що нині, коли охолили пристрасті, мапа земель змінялася, та в обличчі невідрадної сучасної ситуації, українці й поляки будуть дійсно реальними та приймуть на увагу можливість доброго сусідного співжиття на підставі домовлень та культурних зв'язків, яке є нам дуже потрібним та яке вийде нам на взаємну користь.

Українська пляжа

На українській пляжі у Вайлдвуді, Нью Джерсі, ЗСА, над Атлантийським океаном. Сюди з'їжджаються на вакаційні відпочинки наші люди з далеких сторін з Канадою включно.

Инж. М. Гнатейко з Кліфтона, Н. Дж., з пристойною /"шейпі"/ партнеркою.

Це велика розривкова галя, де в неділі і свята в часі вакацій патріархальний парох з Мілвіл, о. М. Старух, відправляє Службу Богу, а йому вірні під проводом вакаційного дяка, мгр. М. Утриска, відповідають. Передостаннього року при тіснім столі на сцені священник правив богослужбу обернений лицем до людей, щоб вони могли його краще чути і брати активну участь. Про це "Наш Голос" подав був похвальну нотатку. Але коли ця нотатка попалась до рук редактора "Церковного Вісника" в Чикаго, так той згняв редактора "НГ" і вже останнього року о. Старух відправляв богослужбу обернений зацом до людей.

ЛИСТ З ВАШІНГТОНУ

Тут у столиці Америки ми запротестували проти введення у нашої церкви св. літургії в англійській мові, бо це незгідне із синодальними постановами. В них виразно сказано, що чужі мови можна вживати у виїмковій ситуації за дозволом голови нашої Помісної Церкви, при чому 15 священничих частин св. літургії мусять обов'язково бути відслужені тільки одною із урядових мов нашої церкви, тобто старославянською або українською. Ця постанова Архiepіскопського Синоду має на меті вдержати одність обряду і лучність цілої нашої церкви, розсіяної у цілому світі.

Наші отці Редемптористи відповіли нам, що у других парохіях правлять вже давно св. літургії в англійській мові.

Ми запитуємо: Яким правом? Чому наші владики не дотримуються цього, що підписали? Чому вони не працюють для збереження нашої Церкви у цілому світі з патріаршим проводом?

Навпаки, вони ідуть на руку римській Курії і Конгрегації, що змагають до ліквідації нашої Церкви через включення її у дані державні римо-католицькі території, як церква візантійського обряду. Введення чужих мов у нашої Церкви це дорога до її ліквідації як української Церкви.

Там большевики загнали нашу Церкву у підпілля, а ми тут спокійно приглядаємося її розчленованню та повільній ліквідації у вільному світі. Де наш голос протесту проти англізації і "бізантинізації" наших церков?

Там Морози протестують проти русифікації і ідуть у тюрми, а ми тут з лінивства чи сліпоты, не підносимо голосу протесту у так важній справі, як ліквідація нашої Церкви? Не спіть, українські миряни, а станьте в обороні Церкви - страдальниці! Протестуйте проти безправного введення англійської мови у ваших парохіях! Якщо інакше не можна, то вдайтеся до фінансового бойкоту. Наша Церква може зберегтися лише, як Помісна Українська Церква, об'єднана у цілому світі під одним Патріархом і одним Собором і Синодом при співдії всіх мирян, що їм українська Церква дорога і незаступима.

Б. Козак

◆◆◆◆◆
ПЕРЕШЛЕТНЯ "ВИСТРИЛЯ" виконує со лідно та скоро прийняті замовлення. Гарна окладка прикрашує і зберігає книжки, журнали і інші пам'ятки. Адреса: "vystryzia"
1350 Deutz Ave., Trenton, N. J. 08611
Tel.: (609) 392-5969.

Читайте "Наш Голос" від дошки до дошки!

Збори Відділу АУА в Вашингтоні

В понеділок 15-го грудня 1975-р. відбулися чергові Загальні Збори місцевого Відділу АУА при участі 14 членів. До Президії обрано п. С. Заполенка, як голову і п. мгра Б. Ясінського, як секретаря. По відчитанні протоколу з попередніх зборів та його прийнятті, звітували голова відділу д-р Роман Барановський і скарбник мгр. Богдан Козак та голова Контрольної Комісії п. Степан Максимюк. Звітів присутні довідалися, що Відділ налічує тепер 27 членів, і 14 позамісцевих, разом 41 особа. В міжчасі приєднало 6 членів, і виїхав, а один помер. Його пам'ять помянули Збори однохвилинною мовчанкою.

Діяльність відділу обмежувалася до кількох дискусійних вечорів з відповідними рефератами, яких відбуто продовж каденції чотирьох, а саме: д-ра А. Фіголя на тему: "Проблеми української діаспори на тлі 2-го Світового Конгресу Вільних Українців" /СКВУ/. Ця доповідь була зрештою тимчасового Секретаріату КУВПД, у якому д-р Фіголь є тепер головним секретарем. Присутній на цьому вечорі був заступник голови УРС п. А. Білоцерківський з Канади. Ректор УВУ проф. д-р В. Янів говорив на тему: "Про справи пов'язані з діяльністю УВУ та пляни на майбутнє". В міжчасі АУА заініціювала і провела збірку на Фонд Українського Вільного Університету /УВУ/. Досі зібрано суму \$405.00, яку переслано Фондації УВУ в Пасейку, Н. Дж. Збірка продовжується: Д-р А. Фіголь мав реферат на тему: "Чиможлива політична інтеграція української діаспори" також з рамени КУВПД, та дир. М. Бігун на тему: "За концентрацію розпоросених українських сил на еміграції". Участь слухачів на цих рефератах від 40 - 65 осіб.

Усі доповіді були пов'язані з вільною дискусією і пройшли з моральним успіхом. Саме такі дискусійні вечори й подумані на те, щоби вможливити нашій громаді пізнати наші недоліки, про які не можна дізнатися з нашої преси, а які мають важливе значення для нашої спільноти, яка терпить через нездоровий прояви нашого громадсько-політичного життя.

Представники Відділу взяли участь в таких імпрезах: У 2-гому З'їзді АУА дня 24-го листопада 1973-р., в Ю-тій Науковій Конференції і З'їзді УЛТПА у Вашингтоні, 25-27. травня 1974-р., в Пленумі АУА 14-го грудня 1974-р., в Благословленню Дому св. Софії 22-го березня 1975-р., в нарадах для Ювілейних святкувань 200-річчя Американської Незалежності і в Пленумі АУА 20-го вересня 1975-р., та у Святкуваннях 50-річчя СУА в Батиморі.

По звітах членів управи і голови Контрольної Комісії розвинулася обширна дискусія. Нова управа повинна присвятити більше уваги пожвавленню кампанії за приєднання членів та шзрення інформації про наше громадське, політичне та церковне життя шляхом приєднання читачів та передплатників "Нашого Голосу", який від майже чотирьох років появляється дуже точно кожного місяця, а від Нового Року буде появлятися в збільшеному об'ємі - 20 сторінок із кращим друком. Стверджено, що ситуація щодо популярності АУА на нашому терені значно покращала від останнього нашого З'їзду, але ще треба більше зусиль і праці і кілька вдалих виступів поправити значно цей стан.

По уціленні абсолюторії уступаючій управі, приступлено до збиору нової управи, яку на внесення Номінаційної Комісії вибрано в такому складі: Д-р Роман Барановський - голова, Ярослав Болдирук - заступник голови, Михайло Бохно - секретар, мгр. Ігор Гавдяк - скарбник і мгр. Валентин Забіяка - вільний член. До Контрольної Комісії увійшли: Степан Максимюк - голова, мгр. Богдан Ясінський і Сергій Заполенко - члени. Члени Контрольної Комісії повняли рівночасно функції Тозариського Суду.

Подаз Р. Б.

ТЕЛЕГРАМА до американського амбасадора при Об'єднаних Націях, Мойнікача, вислана д-ром Р. Барановським. В перекладі вона звучить: "Дорогий Амбасадоре! Вітання членства Асоціації Українців Америки просимо Вас включити в проект резолюції Україну як одну із держав, де має бути введена амністія для політичних в'язнів."

Історія України в образах

Після вичерпання першого видання Івана Струка "Історії України в образах", награного окремо в українській і англійській мовах на стрічці з відповідними прозірками, появилось у Філадельфії з датою 1973-го року друге, поширене, видання. Обидва підручники, український і англійський, надруковані офсетом, на доброму папері й з однаковою нумерацією, що дає можливість швидко переставитись, якщо знайде потреба з однієї мови на другу. Пря чому в другому виданні історію України награно на 90 хвилиний стрічці, бо у цьому виданні збільшено кількість прозірок і поясень до них.

Замовляти: I. Struk, 1410 W. Lindley Ave. Philadelphia, Pa. 19141

Справи УКЦеркви

Соборне Різдвяне Послання Єрархії Помісної УКЦеркви прийшло до нас лет, поштою, коли січневе число було вже в друкарні і тому не могли ми зreferувати в тім ч. "НГолосу".

Було воно подаване священниками в скороченні, або в двох частях з огляду на свою довжину. Замітне воно тим, що серед підписів нема наказного єп. Марусина, ані 2-х войовничих прогвинників цього вже існуючого патріярхату - єп. Горняка і єп. Сапеляка. Але важне воно є тим, що між підписами є оба митрополити, а головню цінним є підписи архієп. Бухатка і його помічника із Югославії і єп. Гопка зі Словакії, що означає, що наша Церква за кордонами таки навіть в цих прикрих часах творить цілість.

Та у зв'язку із цим Посланням наша редакція дістала кілька усних, телефонічних і писемних запитів, чому Блаженніший не підписався як патріярх. Чи це не означає відвороту. Де ми стоїмо!

Ми не маємо офіційних вяснень з українського Риму в цій справі. Тому подаємо вяснення виключно на підставі наших міркувань узгіднених із деякими дорадниками.

Коли Блаженніший не подався большевикам, які мучили його фізично і де заглядала смерть в очі в морозах і снігах, то нема найменшого страху, щоб це сталося тепер. Виходить, що це мав бути певного роду компроміс між ним і тими, що з ним, з одного боку і противниками існуючого патріярхату, яким титул кардинал промовляє до переконання. Однак - два хрестики перед його підписом означає те саме, що патріярх, але не разить противників і ватиканських політиків. В таких справах таки потрібно трохи дипломатії.

Воюючих єпископів нема між підписаними мабуть тому, що вони самі не підписали, чуючи, що їм там не місце, хоч можливо, що їм і не посилали до підпису. Натомість є підпис наказного єпископа Химія, можливо тому, що має доброго дорадника в особі єп. Нілія, який прийняв його, даючи йому кусень своєї території.

"Вісті з Риму" за грудень цікаві ще й тим, що там подається точну історію утворення румунської патріярхії перед 50-ти роками. Коли б наші теперішні владки, що так гостро виступають проти патріярхату, мали тепер бодай половину тої любови до своєї Церкви й народу, що мало румунське духовенство давно, то ми нині вже мали б патріярхат навіть із Буллею.

Те саме число "Вістей з Риму" подає точний довгий спис кардиналів і інших ви-

соких достойників Ватикану як і амбасадорів 12-ох держав, які взяли участь на запрошення нашого Патріярха у святочнім обіді з нагоди свята св. Климента в дні 7. грудня м.р. Видно, що ватиканські достойники так дуже не гніваються на Блаженнішого, як це можна б вносити із поведення та становища наших церковних опозиціонерів. А з промов двох ватиканських репрезентантів на тім обіді виходить, що вони високо оцінюють діяльність Голови нашої Церкви. А присутність цілого ряду амбасадорів має своє особне значення.

Канцелярія єп. Сапеляка подала до відома /"Америка з 9. січня ц.р./, що вона в нічому непричасна до видання анонімового листа за підписом "св. М. Г. В.", осуджує цю публікацію, як рівно ж "легкодушну та безвідповідальну припущення", що ці листи походять з її канцелярії. Пригадуємо, що в тім листі були дуже нетактовні обвинувачення в сторону всіх патріярхальників, так мирян, як духовників, і що на першім місці отих злих патріярхальників був поставлений др. З. Гіль, на другім Дм. Кузик, а на третім мгр. Яр. Онищук /за його критику релігійности москалів/. Однак ми не можемо прийняти це виправдання, доки не почуємо реакції людей, які провірили походження того аноніму.

В Англії акція патріярхальників успішно продовжується. Фронт патріярхальний кріпне з тижня на тиждень. Завдяки невтомній праці голови інж. Т. Кудлика і членів Президії Центрального Патріярхального Комітету організованого 36 Відділів по різних місцевостях Англії. Створено також депозитовий фонд, на який вплачується недільні дати на тацу, замість передавати їх священникам, що виступають проти Патріярха і патріярхату. Осбно вірні зложили вже понад 20 тисяч фунтів /\$ 41,000/. Наша Англія є одною четвертою Філядельфії, чи Нью Йорку. За останній місяць часу видано там такі летючки: "Світильник Церкви й Народу" - витяг з доповіді о. П. Хоміна, "Зле діється" В. Гоцького на підставі статті в "НГолосі", "Ради заповіді людських проти заповідей Божих" на підставі місячника "За Патріярхат" і "За гідну, але рішучу поставу" /за "Мирянином"/.

В дні 28. грудня відбулися збори мирян лондонської парафії, де винесено відповідні резолюції. Остання точка резолюції говорить, що вірні здержуються від матеріальної піддержки, доки не будуть сповнені їх слушні домагання. Але деякі священники заявляють, що коли нема таці, то не буде Служби Божої. Назагал - священники за приміром, чи приказом єпископа стають войов-

ничи ми також, чз радше тратять нерви і попадають в психічне заломання. При вигуках з амвони люди виходять, або реагують впрост в церкві. Як нас інформують - о, канцлер Вівчарук вихрикує на проповіді "не було, нема й не буде патріярха". О, Мзк Грегорі в дискусії перед церквою пхнув так жінку, що вона впала на сходи. Ситуація стає чим далше нестерпною і "люди домагаються від акції паперової перехопити до акції живої".

Коротко - ситуація з того рода, що цобро й повага Української Церкви, а докладніше нашої Церкви в Англії, вимагає, щоб відділити вірних від владики. А що не можливо перенести вірних із Англії, то треба перенести владику на інше місце, чз віддати його Ватиканові.

В листі до нас в цих справах стоїть: "Із священних кругів йдуть поголоск", що єп. Горняк маз би перейти на пост наслідника митр. Сеняшина. І кінчить "Натішились ми досить, натішгесь і Ви трохи". Але у нашій Філядельфії ходить чутка між деякими, що наслідником митр. Сеняшина буде єп. Лостен. Однак виглядає, що ця чутка не має добрих підстав, бо єп. Лостен не має досить літ служби на пості владики. Найправдоподібніше на місце митрополита прийшов би б. довголітній канцлер Філядельфії, єп. Корниляк із Мюнхену. Він знає цей герен, тактовний і досвідчений. Останньо прийшла до нас прихильна для нього вістка від чоловіго мюнхенського патріярхальника.

Звіг про вислід розмови делегації патріярхального товариства із митр. Максимом невесеа. Митрополит стоїть на становищі, "тільки в рамках канонічного права треба змагати за патріярхат нашої Церкви". А це на практиці означає - шкода сил, бо з цього нічого не вийде, як не вийшло за кілька соток літ, бо Рим тільки відбирає права, а не дає їх.

В "Нашому Голосі" за січень були поміщені запити кількох філядельфійців, чому ми робимо єп. Лостена патріярхальним владикою, коли він ним не є. Зараз по появі "НГ" у Філядельфії дістали ми достовірний телефон із тої ж таки Філядельфії, що поміщені запити-заміти не мали належного обосновання, бо єп. Лостен робить що може в справі підготовки Евхаристійного Конгресу у Філядельфії і що буде особна Служба Бога східного обряду, така сама, як була в Австралії, яку підготовив єп. Прашко. Рівно ж була піддана думка, що в цих справах мають щось робити також мирянські організації.

Булетень патріярхального т-ва в Бофало подає, що там серед трьох тисяч українців

католиків зібрано на патріярший фонд понад 8 тисяч дол., коли до того самого часу на УК-КА зібрано тільки 1,800 дол. Це досить поважна сума, як пише в тім Булетені Ст. Шипилявий, коли зважити, що в тім самім часі переводилися збірки на інші наукові і хари-тативні цілі.

Патріярхальна Централь УКСОрозіслала всім крайовим патр. товариствам і співпрацюючим організаціям побажання веселих свят і щасливого Нового Року.

Нас повідомляють, що місце під будову церкви в Нью Йорку є записане на єпископа, а не на василіяна. Ми радили переписати на ньюйоркську кат. громаду, припускаючи, що воно записане на василіяна.

Під кінець дещо нашим легітимістам, голотно тим, що чекають на буллу

Візьмім простий приклад зрозумілий навіть неписьменним. Маз чоловік тачки, якими помагає собі в городі, чи в городці. Нараз завважує, що хтось йому їх забрав, чи просто украв. По певному часі шукання поміж недалекими сусідами знаходить їх перед домом дальшого сусіда. Не питаючи цього сусіда забирає їх до дому, бо пізнав свої знаки на тачках. Злодій звичайно сидить тихо, щоб ще його суд не укарав. Або, що також буває, вилає власника тачок буцімто він взяв його тачки.

Легаліст поступить інакше. Він сам не візьме тачок, а зажадає, щоб злодій відвіз йому тачки і визнав їх його власністю. Той не схоче, кажучи, що це його тачки. Справа йде до суду, що коштує власника тачок. В міжчасі сусід /злодій/ підробить на тачках свої знаки, візьме фальшивих свідків до суду і справу виграє. В той самий спосіб може виграти і в апеліційнім суді. І тоді так його дорадники, такі ж легалісти як і він сам, як і врешті стуманіє і він сам і всі вони признають, що тачки не були його, він не мав права до них. І хто із цих двох розумніший і практичніший?

X x X x X

Тепер маємо одиноку шансу, одиноку історичну нагоду в кригічному часі здобути автономію УКЦеркві і освободитися від чужих нам безпосередних керівників, які не знають нашої душі, наших національних гордоців, самопошани і які хотіли б чимскорше втопити нас в римо-католицькій Церкві. Історія осудить нас і наше покоління, коли прогайнуємо цю нагоду.

"НАШ ГОЛОС" не є конкуренцією ніякій газеті - він допомагає її - голові асекураційну і партійну.

Читайте "Наш Голос" від дошки до дошки! Тут все знайдете щось нового.

Справа целібату на соборі у Львові 1893. р.

Целібат українського духовенства стався в Рим - Ватикан запровадити на Соборі Української Католицької Церкви у Львові в 1893.р. На Соборі зачалися заворушення між духовенством, коли прийшла на чергу справа целібату. Один старенький декан, якого прізвичає не пригадує собі, сказав прямо сваритися з папським легатом, мовляв нам Рим застеріг в Берестейській Унії жонатє духовенство! Тоді папський легат успокоїв розгніваного старенького декана такими словами: "Сіде патер, сіде, про унам габєбіс мільє".

Ці слова легата є записані в історії Унії Української Церкви з Римом.

Не кінець. Коли ж Рим - Ватиканові не "вдалося" запровадити целібату на останньому Соборі Греко - католицької Церкви у Львові, тоді Рим - Ватикан зобов'язав кожного єпископа, якого консекрував на Єпископській Престіл в Галичині, присягою, що, "якщо знайде в його дієцезії догідна хвиля, то він під присягою мусить запровадити целібат духовенства! І першим єпископом, що був запровадив целібат у своїй дієцезії був слуга Божий Андрей Шептицький у 1918.р. Однак до Нью-Йорка пішла делегація духовенства і чільних мирян і просила його знести целібат, бо під польською окупацією українське духовенство є продукцією інтелігенції". На це митрополит Андрей погодився і сказав делегації: "До моєї смерті не буде целібату українського духовенства".

Другим з черги єпископом, що запровадив целібат духовенства у своїй дієцезії був влади́ка Григорій Хомишин у Станіславові. Він то сказав про жонатє духовенство такі слова: "Даємо богослову задармо науку, удержання, виховання, а він вкінці ще й жінки хоче".

Третім єпископом, що запровадив целібат у перемиській, самбірській і сянській дієцезії, був влади́ка Йосафат Коциловський, ЧСВВ, в Перемишлі. Він запровадив целібат в 1924.р. Всі богослови зробили сецесію з Духовної Семінарії. Греко - католицьке духовенство і інтелігенція заскаржили єпископа до Риму, підкреслюючи в жалобі: "Якщо український Народ мав би свою державу, або бохай її суругат, то не терпів би таких влади́к на єпископському престолі". На це Рим відповів: "Тому то і не маєте Української Держави, бо ви повиганяли б із єпископських престолів єпископів". Скарга до Риму на єпископа Коциловського й відповідь Риму на неї була "во врем'я озо" надру-

кована в "Єпископських Вістях", офіційної перемиської дієцезії. Однак влади́ка, царство йому небесне, був "поблажливий й врозумілий для священників - целєбсів" і на одній із Конференцій Духовенства, сказав до безжених священників так: "Отці! Я не зобов'язую Вас до повздержности, я лиш зобов'язую Вас до целібату".

УНДІМ в Трентоні

По засіданні Управи з Контрольною Комісією Українського Народного Дому /7. грудня 1975/ в Трентоні. На світліні з ліва до права: Онуфрій Мізюк, Іван Стрижаковський, Леонід Веремієнко - секретар, мгр. Микола Нагірняк - голова ККомісії, Панас Діденко, Іван Чапля - голова, Степан Кухлевський, Йосиф Куць, інж. Ігор Сеняк - касир, др. Богдан Корчмарик і інж. Іван Микитин.

Польські реалітети

Польські реалітети - під таким наголовком писала "Свобода", подаючи вислови голови Американської Польонії, А. Мазевського. Він між іншим говорив: "Більшість наших провідників, мислителів, істориків і публіцистів уважають, що шлях до волі Польщі і її повороту до сім'ї вільних народів веде через довгу, трудну і томлячу еволюцію. Ані побрязкування шабелкою, ані найвеличавіші гасла, навіть зроджені з найглибшого патріотизму, не доведуть до мети, для якої всі бажаємо працювати, себто до відбудови повної волі і незалежності Польщі." Він вважає, що в цьому процесі найбільш помітним будуть господарський розвиток і вільний обмін із Заходом, зокрема з Америкою.

Моя відповідь

Конгресові Вісті УККА ч. 5-6 за листопад - грудень 1975 р. в "Свободі" ч. 239 з датою 23-го грудня 1975 р. відповідають на мою статтю, в "Нашому Голосі", офіційні АУА за вересень 1975 р. п. н. "Нестерпні методи Екзекутиви УККА". Насправді це не відповідь, але намагання заперечити деякі висновки в моїй статті, у якій, на підставі власного досвіду, я доказував, що того рода методи, про які в Конгресових Вістях не згадується, впливають дуже негативно на членство і платників, що й у висліді довело до катастрофального упадку членства в УККА.

Це вже не перший раз доводиться мені порушувати цю справу на сторінках преси.

В дописі Конгресових Вістей заперчується мого ствердження, що УККА будь-коли мав 25 тисяч членів. А це не відповідає правді. Публікації і документи Екзекутиви УККА з 1954 р. виказують, що УККА в тому часі мав 25 тисяч членів, які вносили до каси, найбільшу за цілий час існування УККА суму - 136 тисяч доларів.

В брошурі "Призначення українців в Америці" Р. Ільницького, згадується, як вже на 8-ій Конвенції УККА в 1962 р. подавалося тоді з рамени Екзекутиви УККА, що за останніх десяти років централа УККА втратила 20 тисяч членів і зальшилося всього 8 тисяч. В тій самій брошурі далі згадується, що ця грізна тенденція продовжується та, що нема виглядів на те, щоб вона сама від себе припинилася.

Даліше в дописі Конгресових Вістей згадується, що УККА начислоє тепер не 5 тисяч, як це я подав у моїй статті, але 8 тисяч. Якщо це так, то членство УККА мусліло збільшитися щойно в останньому часі, бо мої ствердження спираються на дані з 1972, і 1973 рр. та неопозного списку за 1974 р., опублікованому в "Народній Волі" 2-го жовтня 1975 р.

Д-р Роман Барановський

Голос читача „Свободи“

Голос читача "Свободи" про "Голоси читачів" /"Свобода" з 4. лютня м. р./:

Це добре, що "Свобода" відкрила рубрику "Голос читачів", давно це слід було зробити. До цього, висловлюю два побажання.

Перше - це до редакції, щоби помішувати більш різномірний матеріал, лекшого жанру, не пересичувати зміст гми самими авторами, що повторюються безконечно на ті самі теми, тільки під зміненим заголовком.

Дайте мозаїку тематики, розлітять тем,

Небуденний гість

Дня 3, січня ц.р. зібралися миряни Нью Йорку послухати доповідь на тему "Український Католицький Університет - konieczність для українців" від студента того ж університету. Велику залу Народного Дому виповнили миряни старші, середні й молоді. Не було оо. василіян з парафії св. Юра.

На подіумі вийшов молодий чоловік в модерній одязі і в модерній зачісці - богослов УКУ - Андрій Чировський.

На початку він достойно відмовив молитву.

Опісля спокійним голосом з почуттям відповідальности за свої слова і зі знанням справи подав інформації про патрона папу Климента, про ідею створення УКУ ще слугою Божим Андреем Шептицьким і про переведення її в життя Блаженнішим Отцем Йосифом І. Даліше в прозірках показав цілденне заняття студентів. Українські студенти ходять на виклади до Папської Колегії, а на УКУ доповнюють філософію, богослужби, літературу, історію і культуру України.

Подав адміністративну структуру, бібліотеку, музей, видавничтво і склад професорів. З його слів виходить, що про УКУ більше знають в Україні і в чужиньцькім світі, як ми українці в діаспорі.

На жаль, владики і священники не інформують мирян про УКУ і не заохочують там студіювати. Сам прелегент довідався про існування УКУ у ватиканській бібліотеці, як студент першого року Папської Колегії.

Він поставив питання, чи нам потрібний УКУ і сам дав відповідь: Так, бо там молада українська людина може навчитися хто вона є, який духовий зв'язок має зі своїм

цікаве зі світу / а його багато / , куток гурму тощо. Відсвіжіть "Свободу".

Чергове запримічення - чому редакція не помішус критичні зауваги до самого УНС його праці, потягень, керівних органів, та зокрема голови? Чи це недоторкальні святіці, тоді як на наших очах до "голої нятки" розбирають потягнення президента ЗСА і таких органів як ІРС, СІА, ФВІ та інших? Критика, не пошкодить здоровій установі, тільки допоможе їй. Але приховання критики, може пошкодити їй.

Прохаю на дописувачів: залишиги квіточки словесности, із вступом, розгорненням та закінченням, бо голос, це не академічна дисертація, а прислуганні зразу до теми та обхонги її в 35 - 45 рядках.

Якщо цього не буде, то побажання до редакції або скоротити такі "ковбаси", або післати їх у властиве місце - в кіш.

Громадська нарада про проблеми УККА

Дня 10, січня ц.р. в приміщенні Українського Інституту в Нью Йорку відбулася громадська нарада присвячена актуальній проблематиці УККА. Нарада складалася з двох сесій, в осередку яких були два панелі зложені з трьох панелістів в кожній. Перший панель займався справою дії УККА в минулому та проєкції на майбутнє, а другий структуральними справами УККА.

Нараду відкрив др. А. Жуковський, заступник голови УККА і голова Комісії УККА для розгляду нашого громадського життя, головного спонзора наради. Др. Жуковський коротко розказав про цілі Комісії й наради. Про підготовку наради говорив голова Конференції Українських Академічних Професійних Товариств, що виступала як ко-спонзор наради, др. Степан Ворох.

В першій панелі, яким проводив інж. Михайло Корчинський, мгр. Іван Базарко, екс-кутвний директор канцелярії УККА, розказав про генезу УККА, та його працю, наголосуючи головню його внутрішньо-громадськї осяги. Він згадав про проблематику важніших конгресів та їх розв'язку. Його найдовша доповідь найбільше відповідала темі - УККА в дії.

Тема д-ра Михайла Дачи, пока - Аналіза і прогноза системи УККА. Панеліст оцінив систему критично. До найбільших лих зачи-

народом і там може пізнати глибину і красу своєї рідної Церкви, філософії, науки й культури.

Там з'їжджаються студенти-українці з цілого вільного світу, там пізнаються і там їх злучує в одне українська духовість.

Прелегент звернувся зі запитом: Чи ми хотіли б мати українського священника, який говорив би нам проповіді в українській мові, щоб проводив молитовність в зрозумілім для нас дусі і щоб розумів наші духові потреби. Якщо так, то ми мусимо підтримати свій рідний Український Католицький Університет.

Довготривалі оплески виявили признання прелегентові.

По доповіді були запити, на які прелегент відповідав влучно, вичерпно і річево.

Якщо б ми мали таких випусників, бодай 10 кожного року як Андрій Чирівський, то ми могли б сміло дивитися в будучність нашої Церкви. А це в великій мірі залежить від нас.

Підтримуємо морально й матеріально Український Католицький Університет імені папи Климента в Римі!

слив: Виключність і нетерпимість перенесені з політичного поля на громадське, брак планування і брак успіхів на зовні і внутрі протягом останніх років. Вкінці подач програму, складену з 10 точок, реалізація якої мала б ввести зміни політії вимог раціональності та майбутнього розвитку. В цім випадку УККА став би дійсною громадською централею.

Др. Ромач Борковський, як виразник переконань та ідей г.зв. зовнішньої опозиції, зупинився над проблемою виходу з імпаку, в якому опинився УККА, а з ним ціле наше організоваче громадське життя, бо керівництво не уміє налагодити конфліктів справи, ані не має підходу до опозиції. Він також подав програму складену з 9-ти точок, здійснення якої сприяло б розв'язці наших наболілих проблем, а зокрема уможливило б інтеграцію зовнішньої опозиції /АУА/ в систему одної центральної установи.

Панелістам ставили питання та забирали слово наступні учасники наради: Ред. І. Білінський, пані Дарія Степаняк, Павло Дорожинський, др. Шебунчак, ред. Я. Гайвас, пані С. Букшована, др. В. Савчак, мгр. Я. Рак, інж. Галів, др. Ворох і інші.

Назагал дискусанти схвалювали ініціативу того роду нарад і конференцій та підкресливали їх вагу для покращання праці та активності громадської централі. Заміт проти способу організування імпрезидивидиув І. Білінський. Учасники не одержали наперіц тез доповідей, як обіцяно /невідомо хто обіцяє/ прелегенти розійшлися з темою; для члена зовнішньої опозиції тут взагалі не мало бути місця. Це в першій мірі звернено проти д-ра Борковського, як і інших учасників нечленів УККА. Ось така гостинність!

Др. Ворох також нарікав, що два панелісти не трималися теми, але обороняв ідеї наради. Панелісти відповідали на запити, але мусіли дуже скорочуватися з уваги на брак часу, якого не вистарчило їм на кінцеві висновки.

Після перерви відбувся черговий панель, якого координатором був мгр. Орест Питляр. Др. П. Стергов перевів аналізу структури УККА із висновком, що та структура є найкращою. Як член Статутової Комісії, він висунув цікаву, але хитку тезу, що Статутова Комісія має за завдання тільки оформити статутіві пропозиції складових організацій УККА. Таке становище УККА вже перекреслює всі надії незадоволеного громадянства зі структури і проволу УККА на якесь поліпшення, на громадську консолідацію. Др. Богдан Дзерозич подав звіт про пра-

І це і те

Телеграма до американського амбасадора при Об'єднаних Націях, Мойшкіана, вислана в минулому листопаді д-ром Р. Барановським в імені АУА в перекладі звучала так: Дорогий Амбасадоре, В імені членства АУА ПРОСИМО Вас включити в резолюції Україну, як одну із держав, де має бути введена амністія для політичних в'язнів. - На жаль, під тиском лібералів і інших чинників амбасадор відкликав свою резолюцію.

Українські католицькі єпископи приготувляють меморандум до папи, щоб став в обороні священика Василя Романюка, який прозив про цю поміч.

"Непереможний Крич у Філадельфії" написаний нашим частим дописувачем І. К. - одні хвалили, а другі ганили. Незадоволені, чи ті, що чуються покривджені, повинні дати відповідне вяснення, яке радо помістимо, бо ж ми не хочемо нікому докучати, а тільки відповідним навітленням поправляти взаємні відносини. Нам прислали "Бюлетень церкви св. Йосафата" у Філадельфії, де парохом є о. декан М. Харина. В тім "Бюлетені" є оголошення про п'єсу Театральної Студії Молоді з Чикаго, при чім зазначено, що "участь у святочних сходинах в пошану Слуги Божого в год. І-й по полудні не буде перешкаджати в участі Театральної Студії Молоді в год. 4-й по полудні.

Вселенський патріарх Димитрій, як подає "Українське Православне слово" висловив у своїй млісті до папи Павла 6, надію що прийде час, коли всі християни будуть святкувати Великдень разом, в одному дні, бо "Воскресіння є одне й те саме, а воскреслий Христос є єдиним Господом усіх." Коби цей час чимскорше прийшов, щоб ми мали менше клопотів.

Справлення. Під статтею "Україна і Голандія в 1917- 24 роках" в січневім числі "НГолосу" підпис повинен бути В. Т.

До Відділів АУА. Відбувайте річні збори і подавайте звіти до "Нашого Голосу"! Але всі ті програми можуть бути інші, чим має Плющ і його приятели в'язні.

А тому порада: Всі партії здалека від Плюща. Дати йому час розглянутися і самому вибрати організації, з якими він схоже контактувати чи співпрацювати. Контакт із ним можуть тримати загально-громадська світова централа СКВУ, а в першій мірі Комітет оборони Мороза і інших в'язнів, які не мають скрайно-націоналістичної партійної закраски. Це є дуже важне для несення пальної помочі оставшим численним в'язням московської тюрми народів.

В 10 - у річницю смерті дорогого нам
М. ШЛЕМКЕВИЧА
згадаймо його писання, промови і ширені ідеї:

З листа до скорбного приятеля, "Листи до Приятелів" ч. 150- 151- 152, 1965:

"Це правда, на наших церковних подвір'ях брязкіт зброї заглушує молитву. Та що ж порадите? Від століть іде наступ на нас, як націю, а релігію вороги уживають як засобу національної асиміляції. Це зв'язує релігійні й національні мотиви в один тісний вузол. Оборона національно-церковних символів виводить на перший план і мобілізує в душах сили, потрібні до боротьби проти насильства, твореного в ім'я Бога і віри."

Коли замовляєте "Наш Голос", то подавайте число, яке є на адресній карточці під адресою. Це улєкшує нам адміністраційну роботу.

СТАВАЙТЕ ЧЛЕДАМИ Асоціації Українців Америки /АУА/ Шліть членські внески й датки /Внески \$ 10 річно, смерити \$ 1/. Чеки вписуйте на адресу фін. референта: В. Kozak, 6520 8th Ave., Hyattsville, Md. 20783

До всіх тих, що дістають це число "Нашого Голосу" як оказове!

Напоручення Вашого зяйомого, чи приятеля, висилаємо Вам це число нашого місячника. Ми, як орган Асоціації Українців Америки /АУА/, не заступаємо ніяких інтересів партій - ми за уздоровленням громадського життя. Коли й Ви за тим, просимо голоситися в передплатники, щоб правильно діставати наш орган.

Стрічаємось на бенкеті Фундації Багряного!

СМЕРТЬ СОСНОВСЬКОГО

С. Коб. застановляється в "УПС" над смертю М. Сосновського, пригадає інші випадки смерті, проведені большевиками і підкинець своїх міркувань пише: "Очевидно, лєблаторії КГБ постійно вдосконалюють засоби морду та винайшли якийсь новий смертельний газ. Саме тому обставини, в яких закінчиз своє життя М. Сосновський, викликають запит: - Чи не помер від цієї страшної зброї і він? А коли так, тоді ще одно питання: - Хто ж був черговим Юдою - - перетнем і душогубою? Відповідь на ці питання може довести до виявлення правди, яка визволяє від нечисті і гнилизни в людському житті."

Боже, до чого вже дійшла сучасна медицина! Які чудеса не творять тепер лікарі - спеціалісти! ...Отож, тільки спеціалісти!... Ваш домашній лікар, або як тут називають, фамілійний лікар, є на те, щоб збадавши, спрямувати вас до властивого лікаря - спеціаліста. Це все!...

Якже ж багато складових частин має людський організм! А отже, мало що не на кожну частину є лікар - спеціаліст. Треба тільки його знайти. Бо й не кожній домашній лікар знає про існування такого то а такого, саме як вам треба лікаря - спеціаліста. Це просто тому, що вони, ті спеціалісти, ростуть тепер наче гриби по дощі. Кожного дня виростає якийсь новий! Якже ж їх усіх знайти? ...Хіба тільки, якщо ви маєте щастя і одним таким щасливим випадком, як оце мені трапився, можете потрапити до такого якого вам треба.

Іду я другою вулицею в Нью Йорку, саме проходжу біля Народнього Дому, коли здоганяє мене мій давній знайомий. Вітаючись, він зразу питає: "А вам що в ногу?"

- В котру?

- А в тому, що ви на неї хромаєте... В ліву, ні, мабуть у праву...

- Не в ногах у мене клопіт, а в тому місці звідки вони виростають.

Після такого вступного діалогу, звірився я мойому знайомому про мою слабкість. Він наче зрадив почувши це й каже: "Ви маєте щастя, що попали на мене. Чомусь то люди соромляться признатися до такої недуги, як от звичайні гемороїди і терплять зовсім непотрібно роками. Я вас спрямую до лікаря спеціаліста. Все що там у нього відбулося, це наче казка. Точно в означеній годині, ні мінути скорше, ані пізніше, лікар привітався зо мною, звелів мені розіпнати пояса. Це все. Далі каже положилися мені на лівому боці... Не счувся я коли це все сталося, але не минуло і три мінути, а лікар каже: "Окей! Можеж іти." ...Питаю його зживований, коли він буде робити якусь лікувальну процедуру? ...Він каже: "Я тобі дав застрик." Питаю: Коли? Я ж нічого не чув. А він на те: "В цьому і є чудо сучасного лікування."

Дорогі читачі! Коли б я не написав про це чудо сучасного лікування, а сховав собі цей секрет, то був би я нічим іншим, а звичайним самолюбом. Тому тих, що терплять на згадану недугу прошу пишiть до редакції "Н. Г.", я подав там адресу цього лікаря - чудодія. - При цій нагоді неодмінно зложіть якийсь грiш на пресовий фонд, або якщо ви ще не є передплатником "Н. Г.", то станьте ним обов'язково!

Пророчества Ісаї Чтеніє

І цього року старозавітний старенький /2740 літ/ пророк Ісаїя по читанні його пророцтв в Трентоні невидимо людям з'явився мені і на мою просьбу передсказати щось доброго на цей рік, звів очі в гору - далечінь і - по коротким часі почув я його голос.

І сказав Господь - горді й зарозумілі громадські, партійні і церковні провідники присмерніють, бо пізнають свою неміч. І стане легше людям, бо прийдуть нові і розумніші провідники.

Молодечі провідники побачуть, що треба поправити виховання молоді, щоб краще трималися свого, і під тиском Тишовницького, Татомира й Ценків із "Мети", будуть більше звертати увагу на друження своїх членів.

І "Свобода" пізнає в цім свої блуди. Опозиція у Визвольному Фронті зміцніє і примусить свій провід до зміни своєї політики триматися Формози. Бо під цим оглядом хоче опустити його Лев Добрянський, який все тримається напрямних американської політики.

ОДВУ й мельниківці поважно застанувляться, як їм вийти із двоторової політики їх членства, але остане покищо на латанні.

В УККА розгорнеться тяжкий бій за його перебудову і зміцнення. Клопіт в тім, що його будуть більше боронити знані у вас на землі лоплентачі, а у нас грішники, чим самі партійники, за виїмком одного нерозкаяного грішника.

Сатана, який за Божим допустом спричинив інфляцію, депресію й безробіття, як і банкрутство грішного Нью Йорку, pomoже Лисогорові винагати всі місця в хмаросязі, хоч ще довгі роки буде сплачувати втрати на відсотках від вложений в будову грошей.

СКВУ буде постійно зміцнювати свою силу і авторитет помимо перешкод з боку деяких партій.

В УНРаді невесело і ця невеселість ще протягнеться, бо заповолі той віз котиться. Нема особи, щоб той віз підігнала.

Не легко котиться взові КУВПДумки Фіголя і його помічника Ільницького, але є надія, що воно піде там краще.

Воскобійник сидить тепер на добрім возі УРДП, але йому повинні краще помагати Гудовський, Криволап, Лисий, Дальний, Дубилко, а головню Гаєнко з "Українськими Вістями", щоб усамостійнив видавництво і не потребував кожного року звертатися до масової збірки гроша. Дещо в цім pomoже йому пані Галина.

"Наш Голос" буде далі зростати, бо відкриває правдивий стан, будить нарід зі сну, промовляючи до його сумління, заохочує і

ВІД ВИДАВНИЦТВА

Січневе число "НГ" зробило на читачів добре враження. Не вистало його навіть, щоб вислати на всі прислані нам адреси як оказові примірники.

За останній місяць прийшло до нашої картотеки около 60 нових картотек. Не мало було в тім передплат читачів для своїх знайомих як різдвяний дарунок. Але мусимо, на жаль, як ми заповіли, здержати дальшу висилку вже з цим числом особам, що мали три червоні пригадки і не зареагували бодай одним долярем - а таких буде около три десятки. Вони звичайно в яких 75% пізніше вертають.

Наш зріст завдячуємо нашим репрезентантам і читачам, які присилають нам нові адреси для висилки оказових чисел, за що їм тут дякуємо. Але рівночасно просимо про присилку дальших адрес і про дальші передплати для своїх приятелів з якихбудь нагод.

Зміну адреси треба негайно подавати впрост до адміністрації. Не досить подати зміну на пошті, бо вона завертає нам посилку з заподанням нової адреси, що коштує нас додатково 26 центів.

Коли хто присилає нам \$ 6 з поданням \$ 4 на передплату, а \$ 2 на пресфонд, то ми поправляємо на \$ 5 і \$ 1.

Коли хто не хоче, щоб його ім'я подавати у вказі пресового фонду, а тільки під ініціалами, чи Н. Н., то просимо зазначити це в листі.

Статті не-контоверсійні, які може помістити асекураційна преса, повинні бути спрямовані туди. Ми містимо матеріал в першій мірі той, що його не містить преса під контролею нашого естаблішменту.

Нашим пильним читачам - проф. Мартові і Миколі Понеділкові - бажаємо скорого повороту зі шпиталю і повного выздоровлення.

Зазначуємо щераз, що "НГолос" не є ще одною газетою і жадній не робить конкуренцію, він доповнює кожну з них.

Бловою Централі Американської Асоціації Учителів Струнних Інструментів є українець Ярема Купчинський. Обидві його доні грають на скрипці, а старша Меланя вже має за собою ряд успішних виступів.

примушує до більшої відповідальности, за інтересування і праці - коротко - направляє на путь праведних. Правда - лихі люди будуть його поборювати, але він їх переможе.

По цих останніх словах, як годиться, я подякував старенькому пророкові і він, благослов'ячи мене, піднісся високо-високо і зник в нескінченій далечині.

Ділимось сумною вісткою, що наш постійний читач проф. ТАДЕЙ ЗАЛЕСЬКИЙ відійшов у вічність в дні Ю. січня ц.р. Його Дружині й Дочці др. Лярисі Онишкевич на-ше щире співчуття, а йому Вічна Пам'ять!

ПРЕСОВИЙ ФОНД

є кочевним для вдержання місячника, хоч редактори і адміністратор не побірають ніякої платні. На виразне бажання подаємо ці датки ініціалами. Передплат не проголошуємо. Всякі виплати можна переказувати чеками, грошовими переказами або готівкою.

По \$ 1.-:

М. Ходаченко
Евген Людкевич
Ол. Кедринський
Н. Н.
В. Гірняк
Петро Паращак
М. Маркевич
Теодор Гелемей
Ол. Бережницький
Т. Кривулич
Григорій Мигаль

По \$ 2.-:

Н. К.
о. М. Литваківський
Д. Бариляк
Іван Струк
Г. Бірбан
Інж. Р. Грабець
о. М. Стернюк
От. Лютий Лютенко
М. Ляшенко
Др. А. Жуковський
Андрій Бук
Павлина Клим

По \$ 2,50:

Р. Кічоровський

По \$ 3.-:

О. Білоголовський

По \$ 10.-:

Інж. Е. Пастернак
2-ий раз
Яків Давид
Юрій Теодорович
2-ий раз
о. Монс.К. Прийма
3-ий раз

По \$ 20.-:

Мгр. М. Завицький

По \$ 5.-:

Р. Кушнір
2-ий раз
Др. Олег Снилих
3-ий раз
Й. Панас
Василь Пономаренко
4-ий раз
Іван Хоптій
Стефан Шологон
Ірина Дувало
Інж.М. Корчинський
Яр. Михайлович
М. Маренін
6-ий раз
Роман Кобрин
22-ий раз
Ярослав Кучма
Іван Дубилко
2-ий раз
о. Вол. Жолкевич
3-ий раз
Др. Зенон Гіль
3-ий раз
о. Б. Каричек
Др. А. Слосарчук
3-ий раз
о. І. Малашук
2-ий раз
Ярослав Зубаль
Іван Кайдан
4-ий раз
Петро Король
3-ий раз
Др. В. Кліщ
3-ий раз
М. Перейма
4-ий раз
Мгр. Іван Костюк
5-ий раз
Др.А. В. Перегінець
5-ий раз
І. Т. Граблюк
Щире Спасибі Всім!